

**KÄRLEK
TILL LIVET**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649104086

Kärlek till livet by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

**KÄRLEK
TILL LIVET**

KÄRLEK TILL LIVET

AV

JACK LONDON

—
BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING
AV M. D R A N G E L

—
FJÄRDE UPPLAGAN

STOCKHOLM
BOHLIN & Co.

STOCKHOLM

1 9 1 8

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

KÄRLEK TILL LIVET.

»Så mycket står likväl kvar,
att de levat och sett rätt mycket av världen.
Den vinsten man alltid har,
fastän guldet som vanns gått förlorat på färden.»

De linkade mödosamt utför strandbanken, och en gång snubblade den främste av de bägge männen över de spridda stora stenarna. De voro trötta och kraftlösa och deras ansikten hade det uttryck av dåsig tålmod, som kommer sig av länge uthärdade vedermodor. De voro tungt lastade med packor insvepta i filtar, fastspända över axlarna och kvarhållna med spänremmar som gingo omkring pannan. Bägge voro försedda med bössor, och de gingo framåtlutade med sänkta axlar och huvudet ännu mera böjt. Ögonen stirrade mot marken.

»Jag önskar vi hade ett par av de där patronerna som ligga där borta i vårt förrådsrum», sade den som kom efter.

Hans röst var bedrövligt uttryckslös. Han talade utan entusiasm, och den som gick före och just nu steg ned bland stenarna i strömmens mjölkvita skum bevärdigade honom icke med något svar.

Den andre följde honom tätt i hämlarna. De togo icke av sina fotbeklädnader, fastän vattnet var isande

kallt — så kallt, att det värkte i deras fotleder och fötterna styvnade. På somliga ställen slog vattnet upp till deras knän, och de sökte stapplande efter fotfäste.

Den som gick efter halkade på ett glatt klippstycke och var nära att falla, men med våldsamt ansträngning höll han sig uppe, ehuru han samtidigt uppgav ett gällt utrop av smärta. Det såg ut som han vore gripen av yrsel, ty då han vacklade, sträckte han ut sin lediga hand som om han famlade efter stöd i luften. Sedan han hade återfått jämvikten, gick han vidare, men stapplade på nytt och höll på att falla. Så stod han stilla och såg efter den andre, som icke ens vände på huvudet.

Han stod där en hel minut, som om han överlade med sig själv. Sedan ropade han:

»Hör du, Bill! Jag har vrickat foten.»

Bill stretade framåt i det vitskummande vattnet. Han såg sig icke om. Den andre såg honom gå, och hans ansikte var lika uttryckslöst som förut, men ögonen påminde om ett sårat rådjurs.

Den förste klättrade mödosamt uppför den motsatta strandbanken och fortsatte sedan rakt fram utan att se sig tillbaka. Mannen därnere i strömmen följde honom med ögonen. Hans läppar darrade en smula, så att de stripiga bruna skäggtofsarna som dolde dem kommo i rörelse, och han sträckte till och med ut tungan för att fukta dem.

»Bill!» skrek han.

Det var en kraftig stämmas lönfallande nödrop, men Bill vände icke på huvudet. Och den andre såg

efter honom, medan han framåtböjd och med löjligt snubblande och stapplande steg begav sig uppför den långsträckta höjningen på andra sidan mot krönet av den låga kullen. Han såg honom nå kullens topp och gå över den och försvinna. Och sedan vände han blicken åt annat håll och lät den långsamt irra omkring den del av världen som nu återstod för honom, sedan Bill var borta.

Nära horisonten glimmade solen matt, nästan gömd bakom formlösa dimnor och dunster, som gjorde intryck av täta massor utan konturer eller fasthet. Mannen tog fram sitt ur och vilade hela sin tyngd på det ena benet. Klockan var fyra, och det led mot den sista dagen i juli eller den första i augusti — han hade under de två senaste veckorna icke varit fullt säker på datum — och han visste, att solen där borta på ett ungefär markerade nordväst. Han riktade nu blicken åt söder och sade till sig själv, att någonstades bortom de där kala höjderna var Stora Björnsjön belägen. Han visste också i vilken riktning polcirkeln hänmande väg var skuren över Canadas ödemarker. Strömmen vari han stod var ett tillflöde till Coppermine River, som i sin tur flöt norrut och föll ut i Coronation Gulf och Ishavet. Han hade aldrig varit där, men han hade sett det en gång på en karta hos Hudson Bay-kompaniet.

Han lät ännu en gång sin blick irra omkring den del av världen som omgav honom. Det var ingenting uppmuntrande i vad han såg. Mjuka våglinjer utmed hela horisonten. Låga kullar överallt. Inga träd, inga buskar, intet gräs — ingenting annat än en omät-

lig och förfärande ödslighet, som plötsligt kom fruktan att gry på djupet av hans ögon.

»Bill!» viskade han hest en eller ett par gånger.
»Bill!»

Han kröp ihop där han stod midt i det vitskummande vattnet, som om ödsligheten trängde sig in på honom med överväldigande styrka och ville oemotståndligt krossa honom med sin hemiska stillhet. Han började skälva som i frosskakningar, tills bössan föll ur hans hand ner i vattnet med ett plaskande ljud. Detta väckte honom till besinning. Han kämpade mot sin fruktan, uppbjöd alla sina krafter, sträckte ner handen i vattnet och tog upp bössan. Han jämkade sin packning längre åt vänstra axeln för att lätta bördan för den skadade foten. Och så fortsatte han långsamt och försiktigt sin väg mot andra stranden, jämrade av smärta.

Han gjorde intet uppehåll. Med en förtvivlan som nästan var vanvett, och utan att fråga efter smärtan i foten, strävade han uppför höjden till kullens krön, där kamraten hade försvunnit — med vida mera löjligt snubblande och stapplande steg än den försvunne. När han kom dit upp, såg han framför sig en flack dal, där intet liv fanns. Han kämpade ånyo med sin fruktan, övervann den, jämkade packningen ännu längre åt vänster och fortsatte nedåt dalen.

Dalbotten var genomdränkt av vatten, vilket av den tjocka mossan hölls tätt intill ytan som av en svamp. Vid varje steg fylldes spåren efter honom med vatten, och så snart han lyfte en fot, hördes ett sugande ljud, som om den våta mossan motvilligt släppte sitt

tag. Han strävade framåt från den ena tuvan till den andra, följande den andre mannens spår utefter och över de klipprev, som likt öar stucko upp i moss-havet.

Fastän han var ensam, var han likväl icke förtvivlad. Han visste, att han längre bort skulle komma till ett ställe, där döda granar och furor, mycket små och förkrympta, stodo kring stranden av en liten sjö, som kallades Titchinnichilie på landets språk — »de små telningarnas land». Och i denna sjö flöt en liten ström ut, vars vatten icke var vitaktigt. Det fanns säv utmed den där strömmen — det kom han mycket väl ihåg — men ingen skog, och han skulle följa den ända till dess första lilla ursprung vid en bergsrygg. Så skulle han gå över bergsryggen och finna upprinnelsen till en annan ström, som flöt västerut, och den skulle han sedan följa till dess utlopp i floden Dease, där han skulle finna ett förråd under en upp- och nedvänd kanot, gömd under en mängd uppstaplade stenar. Och i detta förrådsrum fanns det ammunition för hans bössa, metkrokar och linor och ett litet nät — allt som fordrades för att snärja och döda vad han behövde till sitt uppehälle. Han visste också att där skulle finnas mjöl — fastän icke mycket — och ett stycke fläsk och litet bönor.

Bill skulle naturligtvis invänta honora där, och så skulle de ro söderut utför Dease till Stora Björnsjön. Varefter de skulle bege sig söderut över sjön, ständigt söderut, tills de kommo till Mackenzie. Vidare söderut, fortfarande söderut, medan vintern förgäves jagade efter dem och lugnt vatten täcktes med is och dagarna blevo frostiga och kalla — söderut till någon av Hudson